

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Бодљикаво пресе

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III
ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА
Претплату прима «Пресе» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 8 АПРИЛ 1944

БРОЈ 124 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ВАЗДУШНИ „ХЕРОЈИ“

— Удри Слиме, бацај бомбе. Овде нас нико не напада!

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

ЛОНДОН СВОЈУ БРУКУ КРИЈЕ — СТРАХ ГА ХВАТА ЗБОГ ИНДИЈЕ

Швајцарци су бесни па свуд шаљу ноте
 Англасакси с њима играли су фоте
 И кроз варош једну питому и мриу
 Сирена узбуно језовито свирну
 А Швајцарска земља неутрална збиља
 Па бомбардман овај није имо циља
 Ал' шта знају црнци и шта их се тиче
 Што сирочад пишти а мајка нариче
 Главно да приреде свуд несреће сталне
 Макар погодили земље неутралне
 А мало их брига за жртве невине
 За њих само важно да злочине чине
 То се код њих зове »борба за слободу«
 Кад за злочини нађу прилику и згоду
 Ослободе жртве — али од живота
 Убијати децу то није срамота
 А када убију неутралне људе
 Они се још буне и ко нешто чуде
 Извињење шаљу и отштету дају
 Ко да се гробови парама плаћају.

У Индији борба престала је шала
 Јапанци су дошли до града Имфала
 И сама Калкута угрожена сада
 У Индији биће невоље и јада
 Јер народ се буну против безакоња
 Неће пред Енглезом да шени и доња
 Триста милијона, све робови сами
 У панцима стењу и у ропској таму

РАЗОЧАРЕЊЕ

Шта?! Зар нема Финсне?!...

Жељно цео народ слободу је чеко
 Зато сад Јапанци пробушише меко
 А Лондон се кида и хвата га гроза
 Муле неће моћи дуго да се воза
 Испо је одавно он из благостања
 Нико не верује више обећања
 И сви јасно виде да се црно пише
 На енглеске речи нико не да више
 Не само Индија већ и земље друге
 Лондону да буду неће више слуге
 Зато код Касина Енглез ретерира
 Јер њему не прија када метак свира
 А интрига опет изгубила прођу
 Зато сви рачуни отишли да дођу

У лето смо ушли, инвазије нема
 Ортаке је чудна ухватила трема
 Па да напред крену немају три чисте
 Ал' преко радија увек вести исте
 Кажу да ће поћи чим им згодно буде
 Па из учтивости један другог нуде
 Рат ће да се сврши док се договоре
 Ни један ни други неће да се боре
 Већ гледају ако може муле нешто
 Зато сплетке праве окретно и вешто
 И мућкају стално и подмећу ноге
 Измишљају тајне и преваре многе
 Ал' ништа не вреди јер сви јасно виде
 Ко се с њима дружи томе леђа бриде.

СВАКА ШУША У СВОЈ РОД

Лондон, априла. — Елегантни и уобразени Иди треба да иде у Москву пошто је тамо похватао везе, па сада треба да их искористи. Иначе он је испао крив за све Черчилове неуспехе па зато мора да плати цех.

НЕ МОГУ ДА СЕ ДОГОВОРЕ

Напуљ, априла. — Александер изјављује да би се Англоамериканци одавно искрцали само не могу да се договоре па их хвата трема да не нађу на неки Ди-Јеп.

СКУПИ САНТИМЕТРИ

Према писању енглеског часописа »Сфер« они сантиметри напредовања у Јужној Италији плаћени су скупом енглеском крвљу. Цвет енглеске омладине умире због неколико сантиметара земљишта, па и поред свих жртава, енглески тотор Стаљин неће да им призна то као фору, већ и даље тражи отварање оригиналног другог фронта.

У енглеским политичким круговима стекли су уверење да Стаљин није никакав центлмен, кад тако упорно тражи да се точи »племенита« енглеска крв.

ЊИХОВ ЦИЉ

Лондон, априла. — Познати »Југословенски стручњак«, за »господарска« питања, иначе камуфлирани Јеврејин Рудолф Бићанић, одржао је ових дана конференцију са својим ортацима Субашићем и Кријевићем, на којој је претресано питање: »Како да се дочепамо злата«

На крају конференције дао је за енглеску штампу овај интервју:

— Сада смо на мртвој тачки. Ако нам ви Енглези одобрите да се дочепамо злата, онда смо постигли наш циљ.

У ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ПОПУШТАЈУ

Напуљ, априла. — Када су ортаци видели да је тврдо код Касина они су престали да нападају, јер је тешко главом кроз зид. То остављају Стаљину.

БОРБА ОКО ЗЛАТНОГ ТЕЛЕТА

Анкара, априла. — Како су Енглези много стидљиви, а велики су гурмани на злато, то су подметнули свога заступника Тита, да замоли Турску државну банку, да изда Енглезима Југословенско злато. Као разлог Тито треба да наведе »општу безбедност« и »гарантију« да ово злато неће отићи из енглеских шака.

Поводом овога златног питања, Черчил је дао за »Рајтер« ову изјаву:

— Који ће нам ђаво овај Тито,

ако не буде могао да нам послужи као медиум да дођемо до злата. Ваљда не мисли да нас интересује његово мотиљање по босанским шумата!

НЕ ДОПАДА МУ СЕ СЛИЧНОСТ

Напуљ, априла. — Ђенерал Александер изјављује да му се експедиција код Нетуна нимало не допада пошто све више личи на Галипоље из прошлог рата, па га хвата жега да и ово не испадне трагикомично.

ПОДЕЛИЛИ КО БРАЋА

Напуљ, априла. — Англосаксонски ортаци, су поделили као браћа све што су могли да извуку из Италије. Сада су се појавили и бољ-

шевички ортаци па пошто за ове није ништа друго остало, дају им талијанску децу, а као »маст« неке неупотребљиве ратне лађе.

НАВЕЛИ ИХ НА ТАНАК ЛЕД

Вашингтон, априла. — На питање новинара зашто су Американци за пет месеци напредовали у Италији свега 4.5 км., док су Енглези изгубили свих 18 км., амерички министар војни Стивенсон одговорио је мрзовољно:

— Немам обичај да се браним од савезника, али овом приликом морам да кажем за Енглезе да су нас прописно натоциљали. Позвали су нас у Касино на ручак, а кад тамо испрашише нам Немци тур, тако да нам је пресело и оно напредовање од 4.5 км.

ПОРУЏБИНА БЕЗ МЕРЕ

— Било је тако скупо али не пасује ми.

УМЕСТО „ЗЛАТНЕ СЛОБОДЕ“

— маршира глад.

Черчила на паку ватру
 Хоће просто да га сатру
 Свуд грдња и лом
 Кад то виде — чича кидну.
 Па остави младом Идну
 Да умири Дом!

У Лондону тужна лица
 Веле да је илизавица
 Направила квар
 Клима њима ич не прија
 Зато њина »инвазија«
 Оде на пазар!

У Бурми су веле кленци
 Зато возе сад Јапанци
 Њима терен мек
 Лорд Мантобан молбу
 прави
 Ни помена мртвој глави
 Баш ниједан лек!

СЕЧЕ УШИ, ПА КРПИ — ЛЕЂА

Нетуно, априла. — Ђенерал Александер се уплашио да се Нетуно не претвори у Дијеп па је зато повукао све трупе са јадранске обале и послао их у Нетуно и после ове »операције« успео је да на целом италијанском фронту Англо-Американци пређу у — одбрану.

Главни уредник: Теодор Докић.
 Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д.

Телефон редакције: 25-681.
 Штампана »ЛУЧА«, Београд, Краљице Наталије бр. 100.

Бодљикаве ИЗРЕКЕ

Запљувала тица на глоговцу тешко ти је свакоме трговцу који нема у својој тобожци.

Сачувај те Бог с рогатим ти се бости и с ћелавим се почупати.

Под једним пазухом не могу се двије пубенице носити.

Ко туђ посвао гледа свој забораваља.

Без стара пања сиротић огњиште.

Боље је мало слијепа не премоно лијепа.

Боље је самотовати него сраматовати.

Боље је свашта јести не свашта говорити.

Боље се и задужити него иаружити.

Брат брату најдубље очи вади.

ЦИГАНСКА ПОСЛА

Судија: — Циго, од кога си украо овог коња?
Цига: — Нисам га украо, господине судија, тако ми Бог! Нашо сам га! Ишао сам улицом, господине судија, и наишао на једну потковицу, а ја да подигнем, кад видех да је на њој случајно био и коњ.

ПЕРИЦ

Како мали Перица замисли а авион «Ловаце» (ловачки авион)

Греси младости

Пред крај прошлога века, у једном књижевном кружоку, повела се реч о писању источним и јужним наречјем. Стојан Новаковић је заступао источни дијалекат.

Али и Ви сте некад желели да пишете јужним наречјем! — рече му један научник. — То је истина било давно.

— Управо онда кад нисам мислио својом главом! — заврши Новаковић.

ПРОКЛЕТИ СЛУЧАЈ

од своје вавеле, зето се брзо прибра и улери исплитавни поглед у једног Софронија.

— Откуд ти паре? Говори... Крeсан си ти муж који крије паре од жене. Ја се јединица мучим, сама перем и ритам у господин пун паре. Вади све паре...

— То је све — вели резигнирано Софроније. Продао сам мој златан сат само да би бар један празник провео на миру... А, ето, опет ме нападаш...

— Наравно да те нападам. Већ дванаест година како смо се везали а ја не видео белог бога. Увек само кућа и деца. Ни проводиш ни задовољства а ти само шараш...

— Ишарао те бог да бог да...! — прокле је Софроније и оде у канцеларију.

Прошло неколико дана и госпа Фема се променила под утицајем оних пара. Просто друга жена. А, брате, и било је доста пара. Скоро двеста хиљада. Удесила се она (а богами и раније је пазила на себе) а и децу је спремила за Врбицу па је једни Софроније имао неколико дана мира. Али то није дуго трајало. Једне вечери госпа Фема му рече:

— Слушај бре човече! Шта мислиш ти да ће онај твој сат вечито трајати. Размрдај се мало, узми и ти нешто да редиш као остали свет. Зеленио си ми се за кућу па не могу ни да спремам од тебе... Свуда се саплићем на тебе. Мухни мало ту главуцу и нађи неку зараду. Ено Станин Јоца пун пара, а већ госпа Дара Митина плива у благостању...

— Доста, бре, жено — узвикну Софроније револтирано. Звочиш ми цео дан Отераћеш ме у бели свет...

— Камо среће! — уздахну госпа Фема па му онда рече: Добро, тада сутра о-

стави са децом а ја ћу да идем код шнајдерке! Пристави пасуљ... Ваљда толико умеш...

Један Софроније само глазом даде знак да пристаје и тада се удуби у читање јер је било дошло пролеће па није морао да штеди струју.

Сутра дан се Фема удуриса и дотера па око десет сати оде од куће а Софроније оста да сину Ђоки шнје футбол од чарапе и да пазу на пасуљ, док је ћеркица, Бела, учила лекцију. Иеко је имао пуне руке посла Софроније је био срећан што бар једном у својој кући има мир. Баш када је најлепше размислишао одјекну звонце.

— Ко ли је то? — мислио је Софроније одлазећи да отвори. Пред вратице је стајао један дрчко.

— Ово је писмо за госпа Фему — рече он, даде писмо и оде. Сигурно неки шегрт који је добио бакшиш да преда писмо, а коме и како, мало га се тицало.

Софроније узне оно писмо и већ хтеде да га остави на госпа Фемин сто за тоалету, када га поче да колка: ко ли то може да јој пише? А када се код човека већ роди радозналост, онда нема те снаге која ће га задржати. Он, који је иначе био тако неодлучан и плашлив, одлучно испече коверат из кога испале једна цедуљица са које згранути Софроније прочита ове речи:

Лутко моја Хвала ти на оној кошуљи и вспадрилама. Много си ме обрадовала. али пошто данас имам хитан посао немој долазити јер нећу бити код куће. али знај да ћемо то сутра богато надокнадити.

Грли те и љуби твој Лазе Софронију је ове хартине горела прсте и он је испу-

сти на под. У томе му паде на памет једна идеја, па се брзо прибра и оде код деце:

— Ајде, дечице, ово вам сто динара да купите колаче па хајде да се играте, а после идите код тетке Гине на ручак...

Деца радосно заграјаше и истрчаше из собе а Софроније оде у шупу и донесе «портвиш» а писмо остави на сто у кујни.

Тек што је то свршило уђе Фема. Била је љута као рис и одмах зину на Софронија, али јој овај даде ону цедуљу да прочита и тек што је прочитала поче портвиш да ради. А Софроније је био душмански. Без речи. Само се чуо њен јук и запомагање.

Госпа Фема сада лажи сва испребијана. И Ускрсе ће провести у кревету а после може да иде код ње ног Лазе. Софроније неће ни да чује за њу... Свањуло човеку...

ДУПЛО ВАСПИТАЊЕ

— Ти ми сувише лажеш, Перице. То је врло ружно и никад не води добру. Па и ако су непријатне последице увек мораш да говориш истину. Обећај ми да ћеш то у будуће увек чинити.

— Хоћу, тата!
— Лепо. Немој да забораваш на твоје обећање. А сада, пази! Ако дође тетка Мица и тражи брашно, немој да јој покажеш онај џак с брашном у шпају, него јој реци да немамо ни мрвице брашна.

НЕДЕЉА, 2 април

— Нико ме није преварио до сада, али се јуче насамарио сам — поче да вам прича Јоца писар.

— Тешко је тебе насамарити — дира га Воја брица.

— Вала и није лако — тврди Јоца. Изноштрио ме шворцерај а тај мој шворцерај је и крив што сам се насамарио. Видео ја у петак онај пролећни дан а у подруму ми се затекло једно два чака угља а ја пожурих да одмах наћем муштерију и јуче ујутро дошао човек да узме угља а снег веје као да иде Божић а не Ускрс. Хтедох ја да се попишманам ал' онај веће нидачује.

ПОНЕДЕЉАК, 3 април

Сасвим сам заборавио да је летње време па нисам ни дотерао свој сат па се у подне изненадих када оддох код кума на ручак а они већ ручади.

— Преврнуо ти се тајар, куме — довикну ми кум Арса.

— Зашто бре куме? — чудим се ја. Тек је пола један.

— Било јуче куме! Сала је десет до два. — Тек онда се сетих и баш ми би криво што се обруках са понедельника.

УТОРАК, 4 април

Изаћем данас на Калемегдан. Рачунам, дошло је пролеће па да се надишем чистог ваздуха. А' она свежина ме отера у биоскоп. Наравно, пуно света и ја добих место до платва. Нисам ни гледао шта се даје па зато сам са пажњом гледао филм, када поред мене чух неко ћућорече. Чујем женски гласић:

— Је л' истина Лице да сам ја једина жена коју си досад пољубио?

— Једина и најслања...! После тога чух звук новог пољупца.

СРЕДА, 5 април

Седим у једном друштву и разговарам о свему и свачему. Тек колико да вреће време. Највише се говори о празнику и спремању, па Сима адвокат узвее да густира како он уме да испече Јаре у блату. Свима поће вода на уста када одједном дође доктор Лале. Још није ни скинуо капут а већ поче да прича:

— Јао, људи, данас ми се нешто догодило шта

Још нисам доживео у својој пракси...

— Знам шта је било — прекиде га Бора апотекар. Излечио си једнога болесника.

ЧЕТВРТА, 6 април

Ускршњи пост па се много говори о рибима. И ми, у нашем друштву, густирамо како би јели рибу овако или онако. Реч по реч па се у разговору пређе на риболов и сваки од нас исприча по неки рибарски подвиг, док су неки изнели и своје пецачке намере.

— Ја вала идем на Циганлију на штрале — каже Аца инжињер. Лане сам имао доста среће како је била слаба година.

— Ја сам пре два дана имао нечувену срећу — каже Диша новинар. Једним потезом ухватио сам десет риба...

Спортске БОДЉЕ

СПОРТСКИ ЕПИГРАМ

Сезона у пуном јеку Ал приходи слабо теку Опустео брег Разлози су зато разни И цепови многи празни Уз то мраз и снег

НА ПРВО ЗВОНЦЕ

Сви мондени, играчи и фрејери заједно су прве трке али су задовољни. Испунили су своју монденску обавезу.

КАСА-ШТИК

Прве пријатељске утакмице у футболу између водећих клубова имале су циљ. Ако нису задовољили у спортском погледу, пала је бар нека пара.

ПАРОЛА

Новинари-шахисти изгубили су меч против судија. Изгледа да им је већ ушло у навику да губе мечеве.

— Лажеш... винусмо у глас а он каже:

— Баш сте будале. Не чекате да свршим. Добно сам на поклон кутвију сардина.

ПЕТАК, 7 април

— Баш ништа не знају ова деца — жали се Михајло учитељ.

— Па и ти не знаш много — дира га Која арктикта.

— Али ово што сам научио знам добро. Јуче питам једног ћака, огац му професор:

— Јели, Јовице, какав је био резултат на Косову?

— Не знам, господине, тата ми забранио да плем на футболске утакмице.

СУБОТА, 8 април

Изашао сам на Дунав да купим рибу за Велику недељу. Мало рибе а свега много, па брзо набавих рибе и већ хтедох да поћем када дође један чича па ме пита:

— Је л' господине, је л' фришка та риба?

— Чим млада она је свежа јер жива риба не може бити бајата — кажем му ја.

— Море и моја баба млада, шљема ракију и жива је, а опет није фришка — каже чича и врти главом.

— Што си се женио кад не можеш да издржаваш жену и децу — то је био уобичајени завршетак разговора између госпа Феме и њеног Софронија, који је на овај аргументативно обично слегао раменима и заћутао. Али када је почетком марта госпа Фема већ спремила своју уобичајену офанзиву на господин Софронија, он изненада баца на сто прегршт хиљадарки и дрекну:

— Де, де, већ знам. Деца, врбица, звонце, Ускрсе и идими дођими... Ево ти пара па купуј...

Госпа Фема разрогачи очи али не хтеде одустати

...И тако Бог је створио човека...

— Извините али мој отац каже да смо ми постали од мајмуна...

— Добро, добро ваше породичне ствари ме не интересују.

Натице БОДЉЕ

БАКСУЗ ОРТОПЕДУ

Имао си слабу срећу Спремио си џабе врећу Ал' зарада јок Место да напуниш кесу Колена се теби тресу Оде у бајбок!

ВРБИЦИ

Залуд твоје звечка звонце Кад нам зма смрси конце Све већ хвата грч Залуд многи били жицу Опет спремни за Врбицу Направљен им врч!

ЦВЕТИМА

Место да су свуд цветићи Пада снег ил' циганчићи Или кише јаз Љубичице нигде нема Чим се сикне већ се спрема Кошава ил' мраз.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

НАШИ ЉУДИ И НАШИ КРАСОВИ

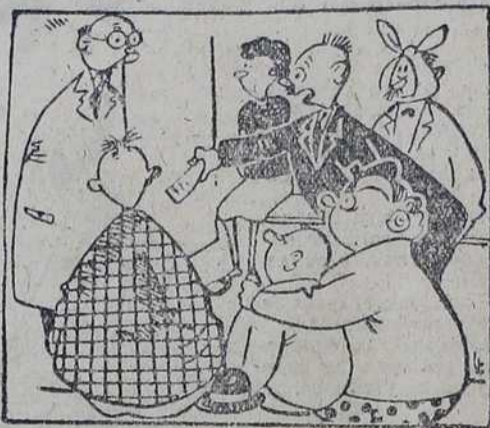
Равало тише ситојадину

е бре јеси неки ценабет да се извучеш и Још ти вики није подвалија а на мен се окомија прецедни вића Па само гули а хата му испомаже а ја се Направио луд па плаћам и ћутим јербо знам да је то Пизма због ону ливаду ал кад ми дођу под руку има да ради врљика Иначе нема ништа ново За божић бије март а за васкрс ће да бидне божић јербо снег обелија сав Потес ка да је свети лука а не цвети биће да је и на небо нека грешка Ил се јопет покварио онај апарат за снег Па опучија сад кад му није време ал смо се бра те љуки одморили а после ускрса ћемо доореи и сејемо курузе па нек стигну за митровдан а нама је важно стрмно жито а Оно је фала богу добро понело

олевијо се брате и се љак па Неће да ради већ оће неку Оклапину ете га мајојло гољар нема зашта ницето да га уједи а он диго нос и Рабација у београд и каже да брез две младе неће да крене та ве гова да простиш домаћина Она дрљава радојка носи штифлетне и маже лице снеке Помале што коштау четрес банке грам па јопет је ники не гледа јес очию ми а панта мићин направил млекару снекога сергија Ца направивио вели-

ке паре па сад је у бувару јербо је заценио па га уфатили и сал каже да ће јопет Доре јербо нема леба брез мотике а хата удо ћерку за једнога цандара и купија им шифонер согледало и два кревета сматраин и свилен Јорган од жуту свилу и Још повр тога осам иљада банке а пре је Узимо динар за кашфу и Полић па ето и он је уфатија мулшину и Огаздија па није ми Криво само да се није окомија па уједи ког стигне. друго неби имо да ти пишеш ал ова моја запела да те молим Да јој набавиш једну мараму неку жуту са цветићима и Плићке коване штифлете оће се Ујдурше за ћурћевдан код нас је преслава а биће и игран ка, тако ти је мој побратиме кој се огаздија њему је до игранке а кој Је изгубија он игра ал се уфатија за појас лепо народ вели некем рат некем брат, Тако ти је и сад има доста њи што су видели лепо вајдицу ете га роза купија виноград а божа главоња продо и Окунниу ал сам је Крив све је брате попија живо и из кафане не излази па после му ћаво крив и Он ће да кука како је због рата Пострада а да је имо више памети у ћупу па би имо пуну шубару пара ко Ја на спри лику ти Бар знаш да сам пре Три године продо шаруљу да платин Бир и прјрез а сад имам седам краве и два вола и јопет ћу да купим
а сад у здравље твој побра

равајло

— Следећи молим! Ко чека најдуже!
— Ја, господине докторе. Ја сам ваш пиљар.

Мали Јовица на врбаци

тата ми обецо да це да ме води на влбицу и да це да ми купи ново одело ал је био у малелу јелбо му Поквалили посо и сад ми казе мене су удесили за влбицу само Јос фали звонце и блате није ни Влеме за влбицу него ти узми Пале па иди у позолите да гледас цика илију на долцолу па ми плузи стотку а ја му казем е мој тата ал ти сволц кад ми дајес емо стотку јелбо ја за те пале не могу да иглам ни кликеле него длесис кесу а он се смеје Па казе кесу имам ал Плазну плосло је оно влеме када сам ја за по сата заладио по десет иљада велика блате конкуленија цео свет сада удеолија у спекулацију и тлговину а купаца нигде ни од колова него узми ово сто ти дајем то су последње Пале а ја кад сам Видија да је запело узнем стотку

и завуцем се у спајз па Тамо дигнем пет кила блатна и изнесем на пијац и плодам а у Подне донесем тати једну гланцицу влбе ал нигде лисце вец само суво длво а татица се Наљутуја па казе ти ми слутис баксуз унео си суво длво ал сам и ја осто суво длво јаволово битанго једна а ја Онда утекнем код госпојце виде која ми да Писмо за цика стеву фалмацојта који негде плеска ко Плот па сломија ногу и сад лези а он ми казе бас ти фала јовице сто си до нија Писмо ал немам ни ста да Ти дам јелбо сам и Ја сволц него ево да плодас овај ланац од сата Па це да буде мени и теби и Ја сад оцу то да Плодам па ко Оце нека се јави на мою атлесу кад тата није код куце

вас јовица

Стеван Сремац у Нишу

У дворишту крај степенице нађе газдарицу.
— Добро вече! — поздрави је.
— Бог ти добро деја! — одговори му она уњкајући кроз нос, па устаде.
— Шта је то газдарице, ти си ваљда озебла?
— Море, црн ми назеб! Пропала сам дибидуз!
— Како?
— Ки ники мој
— А што?
— Ама зар не видиш да сам о нос оклембесила лиску од лојзе?
— Видим да си винов лист привила на нос, али не знам зашто!

— Ех, зашто! Отидо' и ја у това ваше Низгуз. А жао ми је за пару, зашто се пара на данашњи дан тешко праји. Па станем с неки дечурљаци да гледам кроз једно рупче на платно озад. Има неколики рупчики. Таман ја стану', а и нос ми пропа'ну кроз друго једно рупче. Мен' ми је и самој смешно, големо смешно, ал' викам: иска си и нос да нешто види! Не постаја колико ово с тебе сар, а мен' ме трефи несрећа: један од оније црни ђаволи с прапорци от комендију, од некуд, се прикачи, а ја не виде, па мен' за нос: паф! Куку

— Ма узмите само г. Перифу, ми ћемо и овако ово дати свињки!

Бодликава Козерија

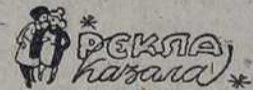
Чудан је свет у Београду. За провод и бес-лаће и последњу пару, али када је у питању нека корисна ствар он се цењка, љути и, на послетку, одустаје од куповине. Спекуланти су цене извесних артикала, већном луксузних, дигли на незапамћену висину, али се нико не љути. Ђуте људи и купују, чак се и грабе. Решија, карте за бископ. Толико је отимање и грабеж да се и оне продају по дуплој цени, а већ ако је неко гостовање, цене су трооструке и петоструке. Међутим, када се помене реч „кирија“, сваки Београђанин падне у јарост као да му неко вади очи. Ту је најосетљивији. Готов је да баши пет илјада на неку глупост, па трке, на опкладу, али да повиси газди кирију само за сто динара — то неће ни да чује. Странац би се томе сигурно зачудио, али се ми, Београђани, не чудимо. То је она стара завала између газда и кирарија која у Београду траје скоро сто година. Јер кираријије још памте инквизиторска питања неких газда: „Имате ли деце? Не можете држати псе и мачке! До три сата мора бити тишина! Дрва се пепају само пре подне. Не сме се свирати у клавир итд.“ Све то, као и безброј других ситница, направили су прави јаз између газда и кирарија па тај јаз и данас постоји иако из других разлога. Данас газде оговарају и мрзе кирарије и свако се заклице да ће пре продаги кућу него што ће је понова издати.

Такви смо се родили и такви ће да се поципамо. Ето, данас је Врбница. То старији славимо Врбицу не због деце већ због нас. Мајке облаче своју децу за Врбицу али више због тога је дечји празник, али ми га да се покажу пред другима него да би обрадовале своју децу. Наравно да сиротиња не воли Врбицу јер ња врећа што друга деца могу да се обуку а њихова не, па им је сада срце на месту, јер сада не могу да се обуку на једна ни друга, пошто је рат. Очеви пак нису волели Врбицу јер је то за њих значајно дупла трошак. Прво за децу а онда и за жеву „да се деца не би стидела своје мајке“. Сада је и њима лакнуло али само у погледу цела, јер сада њихове комшије, пријатељи и другови само чекају zgodну прилику да их удесе за Врбицу. Из свих тих разлога Врбница је јакo компромитована и врло је вероватно да ће је ове нове „напредне“ генерације укнинути као штетну и глупу предрасуду.

А и право је!...

— Видиш ли Перо од мојих лећа!
— Не!
— Онда гледај у мене, па кад се ја насмејам, можеш се и ти насмејати.

Судија: — Кажете да сте кради због глади. Па зашто сте онда украли цело јагње.

Лопов: — Нисам имао нож да отсекем парче.

— Овај антички намештај у бароку, нуди трговац старих ствари, могу вам особито препоручити.

— Врло радо, само ми је прескуп.

— А не мислите, господине, на то, како је дрво поскупело...

СТРУЧНО

— Коју заједничку одлику имају сви класици!
— Сви су мртви.

— Дођавола! Ударно у двој!.

Два статистичара

У возу пуши један човек дебелу цигару. Неки сапутник му рече:
— Скрећем вам пажњу, господине, да 90% плућних болести долази од прекомерног пушења.
— А ја вас упозоравам, одговори пушач, да људи добију 90% шамара зато што се мешају у ствари које их се не тичу.

ДОБАР КОМПЛИМЕНАТ

Једна дама питала је чича Илију, познатог глумца, колико би јој дао година. Чича Илија јој одговори:
— Боја лица каже да имате осамнаест.
Даме се љупко осмехнула. На то је чича Илија продужио:
— Ваш осмех потсећа на девјочицу од 17 година, Ваш глас на 14-годишњу девојчицу. Сума сумарум, дакле, 49 година.

У срећном Нишу првих година по његову ослобођењу бруји весео живот препун задовољства. Па да би било среће са свакоје стране, дошао у Ниш и неки велики циркус, који у први мах похађаше само интелигенција, а за њом се поведоше и староседеоци, док похода циркуса не постаде правом манијом. Може се мислити колико се у томе отерало далеко, кад је „тако што год“ пожелела и стара Нишлика, газдарица Ст. Сремаца.
— А јеси л' гледаја и ти, господине, то чудо? — упита она једне вечери Сремаца кад је он полазио од куће у чаршију.
— Које чудо, газдарице? — обрати јој се он с благим осмехом.
— Па тоа што му викау Низгуз!
— А, јес', јес'. То је право чудо. Био сам.
— Хе! Благо си га теби... Кад би по вечери, Сремац опет оде са друштвом у циркус. Представа је у великом и пространом кругу текла живо и непрекидно, а глуми је Август изводио безброј својих импровизација. Једном је био изазвао чак и неку малу галаму у једном крају, али је то слабо ко и опазно, јер је тога тренутка играо неки вешт гимнастичар.
По свршетку претставе Сремац сарати на каву у једну кавану, а потом оде кући.

Витамини А*В*С

ЛАЛИНО ПИСМО

Народна ривизија

— Ја сам за равноправност. Један дан је мачка на слободи, а други дан птица.

ДОНЕЛА РЕКОРД

Мара се удаје. Рођаци се хвале шта ће јој даровати за свадбу.
— Ја јој поклањам сервис за чај, за шест особа.
— Ја поклањам сервис за чај за дванаест особа.
— А ја цедилку за чај за стотину особа.

— Оба моја сина завршили су студије и обојица су се богато оженили; млади је чак узео једну милионарку.

— Па да, он је увек био паметнији.

Жена (покушавајући да одведе мужа из кафана):
— Па зар мораш да напишеш још литру вина?
Муж: — Морам? Ја то каже да морам? Ја то чиним доброзгодно.

ПЕСНИЧКО ТАКМИЧЕЊЕ

Састану се у Грахову два народна песника Никола Ђора и Пеко Граховски, па се после дужег препирања погоде да се такмиче у стварању стихова, па онај који изгуби да плати ручак за цело друштво.

Први узме гусле Пеко и поче утакмицу са овим стиховима:

«Састала се два пјесника млада у сред поља од Грахова град. Једно бјеше Никола из Цуца што се често по чаршији смуца».

Никола га прекиде и настави:

«Друго бјеше Пеко из Чечине Мале
Што га жене свуђе, по чаршији хвале».

— Доста више, наљути се Пеко, — платићу како смо погодили.

Споштовани госин уредниче,

Фуртум читам ове ваше новине што бодеду, па као штудирам, није право да се нико од нас, једни учевни и паметни Лала није сетио да вам на прилику нешто пошаље, па да и то трукујете у оте ваше, рећемо, прасице. Пишеду вам неки Рафајлови, што правиду од две канте воде три канте млека. Па неки Тоша, што је био посланик у нароцкој скупштини и Фуртум прид изборце делио сапунчиће и чешљиће онако без новца, через што је био нароцки човек и ништа друго. Дијурне је примо само због да не би било у каси једног рећемо вишка, па да не би моро через ради тога сиромо касир додговара и диде у ариште.

Због зато сам и казо да ћу тако да се рескирем, па ома да вам спријавим као један учеван човек и од разумесе, и да вам тако по неки пут, на прилику, јавим шта има ново у отим нашим банацким селима, каста. А стрелчавају се овдекара код нас свакојаке ствари и рећемо једна керефеке, јербот имамо на прилику доста учевни и једни виђенији људи, као што су: Пера Добовшар, Бога плајаш, Макса форшпанција, Чета Брустур, Игња свињар, Иса бирташ, Тоша опанчар и они други. Учевни су јербот су ишли у школу (и по четир године и два месеца фурт у први разред) а потрошили највише таблице и писаљка. Кажу да је именовани Макса потрошио за годину дана 23 таблице и 61 писаљку, а јопет је добио «пацке» и «потуру» због што често није имао писаљку. И виђени су људи једни каста, јербот се Фуртум виђају по сокацима и на јавним местима је-

чемо на кућнем огњишту! Па ће мо после гледати шта ће-мо и како ће-мо! Не море се све уједанпут!...

Време је показало да је радио и патриотски и мудро.

дним, као што су бирцузи и тако нешто. До душе и моја је Луца једна школована женска ал није сасвим јербот је побегла из другог разреда па није тела више диде через што је добила пацке, а њен је отац моро да плаћа глобу, па је сад женска остала полак учевна а полак није. А види се да је учевна јербот ме таки спронађе кад не дођем на ручак и то на лицовима местима, јел код Виде бирташице, јел код Ферџи, а чим почнем да јој се умиљавам, оман зна да сам осто дужан у бирцузу.

А шта ја јопет могу кад је шљока скупа а спријатељи су јаки, па се Фуртум по нешто стрефи. Те неки је добио сина, те неком умрла баба, овај венчо сина, онај удо ћерку и тако час «у здрављем», час «спокој души» ми се као једни људи надивајемо па прође и подне и вечерња а ми још ударамо по шљоки. А једне женске, нарааски нису за отај посо.

Ја сад одо код Виде да треснем једну шљоку, а вас много споштујем и споздрављам.

Слуга сам спонизам
Ваш
Паја звани «Патак»
из Тебеја

Питао син оца: «Кад ћеш ме бабо женићу? — Онда кад будеш могао да разликујеш шта је горко и шта слатко.»

Питао Дрињак жену чим се данас осмочила кртолу? — Јасно је што није осмочена, но није ни осмочена.

Питао путник свог момка: «Пада ли још кивша на пољу?» — У Бога су пуне руке, пада са свију страна, а с небеса најбоље.

Питала ужејка (кресиво) кремен: «Зашто не горш кад ти ништа нијесам крива?» — Не горим те ја него они те мене немилице чеше да тебе укреше.

Питали лупежа: «Јел оно тебе ухалсише за крађу?» — Нијесу зато што сам украо него зато што нијесам знао сакрити.

Виџао муж на жену: Зашто не имају ђеца за вечеру хлеба? — Ако је до мене удри ме; а ако је до тебе, умукни бре!

Запомагала невјеста кад је прво дете рађаза па је упита свекрва: «Шта ти је бона?» — Ах мајко моја да знаш само каква је то мука — родити!...

Питао старац бабу: Како ми пристоји ова ружа за ухом? — Као магарцу седло.

АНЕМОТЕ

ДОСТОЈАН ОДГОВОР

Бетовенов брат Кристоф био је велики циција. Кад се велики музичар једном нашао у новачним неприликама и обратио богатом брату, добио је од њега једно дуго писмо. У овом писму Кристоф је испољио своје незадовољство што Лудвиг није постао неки «прави господин» и уједно му препоручио да се сам помогне како зна и уме. А затим је, по свом обичају, потписао писмо: «Кристоф ван Бетовен, поседник пољског добра».

Лудвига Ван Бетовена ово грубо писмо његовог брата много је наљутило и одмах му одговори, истим писмом, на белини оквира: — Господину Кристофу Ван Бетовену, поседнику пољског добра! Мени је потребан твој новац, а не твоје предике. Лудвиг Ван Бетовен, поседник мозга.

КНЕЗ МИЛОШ ПРЕД МАРШЛИЈОМ

Казујући Марашли-Али Паши зла која је српски народ трпео од љутога Сулејман-паше Скопљака, Кнез Милош говорише: — Има две године како Куршид-паша остави Сулејман-пашу Скопљака место себе у Београду. Од тога доба Скопљак је са сваким Србином поступао као са хајдуком! Он је Србе натерао да беже у гору. И данас још наше су куће на колима, по збоговима. Ако не верујеш, дај пошаљ своје људе нека се увере. И ми се нећемо вратити на своја огњишта, докле год је Скопљак у Београду.

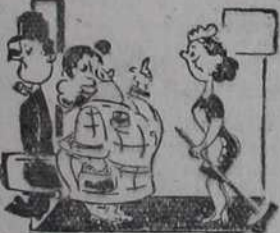
Милош је ово говорио са таквом вагром да је Марашлија често опомињао свога тумача:

— Добро пази, и верно ми преведи све што Милош каже, јер знаш да је српски тумач иза твојих леђа!

СА СЕЛА

— Ваш син је јако слаб и земљописа!
— Како то, г. учо, кад он из Жаркова до Београда и натрг, увек погоди.

ПЛАШИ СЕ

— Марице, да се нисте усудили да облачите моје хаљине за време моје отсућности.

Милош, саслушавши њихове прекоре и тежње, се сећајући се у каквом је чемерном стању народ, после несреће од 1813 и 1814 год., рече:

— Море, људи, станите мало; да нам једном прође дим кроз оцак, и да макар једну погачу испе-

СИГУРНЕ ПАРЕ

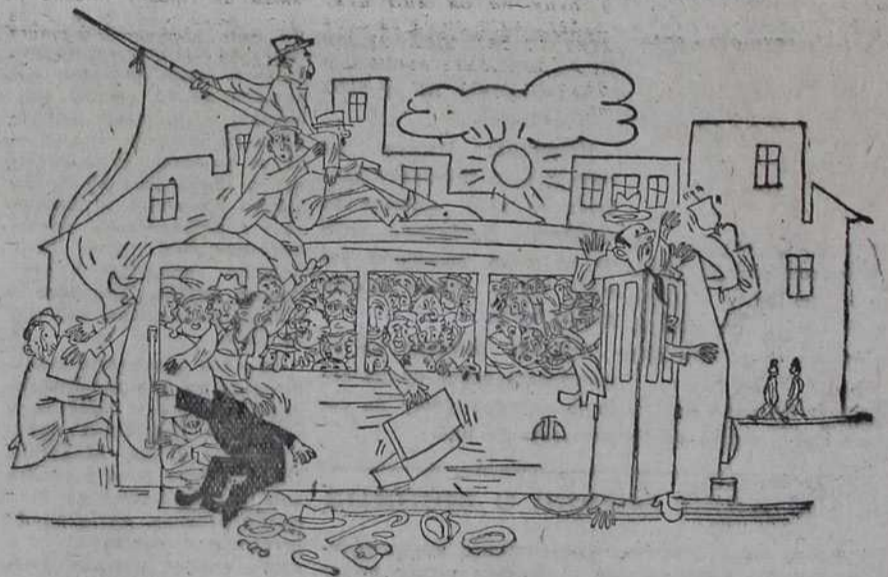

— Па како да се узмемој Моја плата је две хиљаде динара, а ти немаш мираза.

— Ја немам мираза, али имам изгледа да ћу га до- бити.

— Неки болесни стрци!
— Не, имам лоз Класне путрије.

АПАРАТ ЗА ПРЕСОВАЊЕ

— Ама верујте ми, го-подо, и ја треба да уђем у кола, ја сам контролар.

ПЕТ СТОТИНА ДИНАРА!

За свега Динара 500.— пружа Вам се прилика да набавите 10 (десет) најинтересантијих и најактуелнијих књига и то:

1. Америка у борби континента — С. Хедин	Дин.	70.—
2. Земља без срца — А. Е. Јохан	—	80.—
3. Приручник за кафанске стратге	—	50.—
4. Беда у — изобилу — Ф. Еларт	—	60.—
5. Маска из «Тамбурена» — Р. Казан	—	30.—
6. Ко управља Америком — Е. Рајмерс	—	40.—
7. Јевреји као лордови — Е. Клан	—	40.—
8. Револуција светске владавине — Рибс	—	80.—
9. Алманах српске омладине	—	20.—
10. Револуција у Црној Гори, — Домазитовић	—	30.—

Захтевајте од Вашег књижара ове књиге, а ако их он нема, поручите непосредно од нас — на доплату или уз претходно послат новац. Трошкови око паковања и поштерина — иду на наш терет. Захтевајте наш бесплатан ценовник у коме се налазе сва наша издања.

Просветна заједница а. д.

Косовска ул. бр. 39/III. — Тел. 25-6

ТЕТКА РОЈКА одговара

Тужној: За тугу и разочарење има сигуран лек а то је ракија. Само не треба почети са љутом.

Распуштеници: Сада се носе сви костими само се не може ићи у Адамовом костиму, али је ова ношња јако препоручлива за домаћу употребу, нарочито за млађе особе.

Шами: За пеге на лицу врло је добра гушча/маст, али не да се маже већ да се поједе.

Милки: Закажите му за Ускрс састанак пред црквом и тада мора да вас пољуби приликом честитања.

Илонки: До плаже је далеко па још не знам шта ће се носити, али као прву ти си поверовао да си за помоћ саветујем да поспеште врат и уши сапунским прашком. То је врло добро да се скине штрока.

Ватреној: За то је лако: среће са »вестима«. Лепопиши се у неки спортски клуб па ће се и за тебе наћи ватрогасац!

Грлицы: Мужевци су че-ше верни доброј кујни него доброј жени. Зато ми уређујемо шаљиви лист пази како кувач и месич!

Шкрабалу: Вероватно су твоји вицееви одлични, али ми уређујемо шаљиви лист а не решавамо ребусе.

Једном трафиканту: Хтео си да зарадиш на кожи, а сада је испало да су теби одрали кожу.

Кавирцима: Изгледа да ћете добити Пољаке у друштво па зато можете да оснујете фудбалски клуб па се онда такмичите између себе. Иначе немате друга посла.

Пурићу: Изгледа да ви изигравате неког црнца који је одиграо улогу па себазише причу »нема везек« да може да иде.

НАША ПОШТА

Шалцији: Слатко смо се масмејали оној твојој карикатури. Баш си у малеру. Та иста карикатура изашла је у нашем листу пре две године.

Фрајеру: Од када вам о-бјавише причу »нема везек« да може да иде.

Бодљикаве мисли о женама

Професор једног познатог универзитета, иначе одличан познавалац женске психе и носилац титуле »Апостол модерних жена« поручује женама следеће:

— Жено осмехуј се, буди анђео и већ по лепоти близу Венере. Свака жена располаже способношћу да буде пепа; ако није она, само ако хоће, то може да постане. Иначе врло је мали број жена које имају заиста ружан изглед. По моме мишљењу не би била никаква штета кад би се тај мали број жена завекао у врећу са каменом и бадио у реку...

Жену која се прави озбиљна и често има љутит израз на лицу, треба осудити на затвор.

Свака жена појачава своју лепоту веселосту и разумним осмехом. Ако се при том смеје и има смисла за хумор онда је сасвим сигурно да је лепотица.

О љубави

Једино љубав даје прилику и будалама, да постану моћни и велики.

Женина љубав познаје све моћи и у колико је чедшија, у толико је јача њена кокетерија.

Поглед издаје љубав пре но што је глас призна.

Кокетна жена обично зна ко њу љуби али никад не зна кога она љуби.

Кад код жене коса почне да седе — то јој никад не каже огледало, него — пријатељица.

Довитљив предлог

— Ево вама, госпођо Мурић сто динара за биоскоп, а нас оставите у парку.

ПРИЧА СА ПЕРИФЕРИЈЕ Калфић БОЈА и шипарица ВЕРА

Вера је шипарица. Витка као балерина, с облим ногама и вечито заводничким осмејком око као крв црвених усана, она је била дивна плава девојчица, која је волела да се забавља с балавим младјцима, који осим рецитовања песама, причања о љубави и пушења ништа више нису знали. Њој је то, као љупком женском створу, веома го-дило и њени залезани ка-валери су се просто утр-кивали, ко ће више шећер-лема да јој купи, јер је она за то имала страхан апетит. Њена уста су гутала журно кремлите и шампите у перифериским посла-тичарницама, док се у слатким колачима и алви прсто давила. Због тога је и била размажена, као ма-ла беба.

Та мала враголаста шипарица се до пре две-три године, ваљала и прскала у барицама блатњавих пери-фериских улица. Међутим, сада је била лепа и слатка као чоколада. Она се тако дивно развила, да је од до-јучерашњег пупољка, по-стала красна ружица на-смејаног пролећа.

Становала је у једној ма-лој и узаној улици, у кући на спрат, с авлијом пуном дечурлије, која је преко целог дана дизала ужасну дреку и вику. Па ипак њој то није ни мало смета-ло, да од јутра до мрака лежи у кревету и чита јев-тине петпарачке стрип-ро-мане или пак љубавне до-живљаје њених другова, ко је писао један младих чудне природе и темпера-мента.

Једног дана, Вера шипарица је звиждукајући весе-лу песмицу, као прави де-ран, ушла у бакалницу А-це »стипсе«, на њошку ма-ле блатњаве улице. А унутра за тезгом, међу коло-нијалном робом и прашња-вим рафовима, није стојао Аца »стипса« с цвикерима на носу, већ један младих, с бујном плавом косом и два сребрна зуба.

То је био бакалски кал-фић Јовица. И он кад је први пут видео Веру у рад-њи, толико се занео њеном лепотом лица, витким ста-сом и ножицама, да је је-

дној жени уместо пола, дао кило шећера, а једном чо-веку, уместо четврт, дао пола литра зејтина.

Младог и бујног бакал-ског калфића Јовицу за-хваатио је љубавни парфем. Упознали су се, кад је Јовицин газда, познати Кир Јаџа, Аца »цинцарин«, од-носно »стипса«, пословно отишао у Београд, а он о-стао сам у бакалници. Тих дана за њега се променио и монотони ритам перифе-риског живота, који није ништа узбудљивији од па-ланачког или сеоског.

Он се свидео њој, а она пак њему. И између двоје младих бића, љубав је по-чела да цвета, као пролећ-не љубичице.

Он је великодушно пре-узео на себе улогу њеног дечка, који је морао у свакој прилици да се пока-же као идеалан кавалер. Испуњавао јој је сваку ма и најмању жељу. И она је рекла самој себи: да је у-спела, јер га је потпуно залудила. А како и не би, кад је она била лепа као слика, а усне јој слађе од Јовициног шећера и дели-катеса.

Он је имао и фотограф-ски апарат, па је скоро сва ки дан сликао своју Веру шипарицу. Истина, једном је испала без главе, а дру-гипут без једне руке. Он је само сањао и маштао. Хтео је да са старим фо-то-апаратом из антикварни-це, снима филм о »несташ-ној дечурлији«. Рецимо: ка-ко вежу канту за реп ке-ру и он тандручију јури се зове: бујна машта.

Јовица и Вера, лепо су се забављали. Шта више, сваке вечери водио је у пе-рифериски биоскоп и фи-нансирао је за вожњу на рингшпилу, који се нала-зио одмах до биоскопа. Што се пак тиче атмосфе-ре у биоскопу, у коме су декорације биле старе мер девине, разнобојно окрече-ни зидови и мале жмирка-ве сијалице, она би се мо-гла упоредити с оном у за-бавишту, јер су за време целог филма улични деча-ци мауктали као мачори и боксовали се.

Као и увек он је седео с Вером у партуру. Међу-

тим, чим је почео журнал један снажан глас у мраку иза њега, рече му: — Еј, ти главатило, скини ту сво-ју »бундеву« с рамена! И замало не дође до — љу-тог боја у мраку. Но, ипак се на крају све лепо свр-шило.

Заљубљени бакалски кал-фић Јовица је, затим, до-лазио и испод њен про-зор, где су до полициског часа њаскали о свему и сва чему.

А од те њихове цветале љубави, Вера је свакако и-мала највише користи. Јер је и она, као шипарица, знала да примени трговач-ку рачуницу у опхођењу с мушкарцима. Добијала је шећер, зејтин и остало пре-ко Дирисовог следовања. А осим тога, кад његов газ-да Аца »цинцарин« није био у радњи, они су се кришом, иза тезге љубили и јели предатну чоколаду и бонбоне, док би мами и тати понела, праву, правца-гу и чисту — кафу!

На једном журу, који је приредио Милутин, син А-це »цинцарина«, један цр-номањаст и музикалан де-чко, Јовица је имао чак и — фрек. Ма да су неке со-колове очи са стране при-метиле, да је »покојник« био сув као »шибица«.

Јовица се забављао с Ве-ром шипарицом, док је Ми-лутин, уместо у џез лупао у — столицу! Овог пута бакалски калфић није испу-штао из загрљаја своју пла-ву девојчицу, већ је стал-но плесао с њом. Од игра-ња јој је направио на пал-цу жуљ, толико је био га-зио по ногама. Зато се су-традан Вера давила у бон-

бонама и чоколадама. Све јој је давао само не од птице млеко.

И једног вечера, заљуб-љени бакалски калфић је с поносом везао око врата лептир машну, сипао у ко-су пола флашице колоњ-ске воде и тако залезан у-путио се према Вериној ку-ћи.

Била је мрачна ноћ. Па ипак Јовица је с неописа-ним одушевљењем и мла-дићским полетом, корачао по турској калдрми малих и кривудавих улица наше периферије, која су слабо осветљене сијалицама с дрвених бандера. Весело је звиждукао и певао.

И кад је стигао пред Ве-рин прозор, трипут је зви-знуо и почео да пева по-знати шлагер:

За мене су све жене бе-би...

Међутим, у соби се бри-јао Верин ђале. Он је ми-слио да је то онај луди Пера »хармоникаш«, дошао да му пева, као што је и-мао обичај. И шта је ура-дио?

Једноставно је узео ла-вор и просуо »бело блато«, на тог уличног свирача, у-ствари бакалског калфића Јовицу, који је чекао ње-гову кћер Веру на рандеву.

»У мрачној ноћи чуо се само плусак воде, а затим и затварање прозора. Јо-вица је био истуширан и скроз мокар!

Од тада више није дола-зио под њен прозор, иако је и даље волео и љубио Веру шипарицу. Наравно, да су се посвађали, јер Јо-вица није хтео да верује, да је онај лавор био само забуба и ништа више, како му је она рекла. Међутим, он је мислио и тврдоглаво је веровао, да га је она полила.

М. Ник.

ПРАКТИЧАН ЧОВЕК

— Како то, да се не уз-рујавате, кад ваша жена стално прави мушка по-знанства. Изгледа да има успеха...

— Зашто да се узруја-вам? Чимв идим да је скло-пила ново познанство ја одмах новог познанника у-хштатим па му причам, да ми жена у сну говори све шта ради на јави...

— Нел Роду хоћу да ви-дим.